

JOURNALISTE
MARJAN VAN DEN
BERG IS GETROUWD
EN HEEFT DRIE
DOCHTERS EN TWEE
KLEINKINDEREN.

Marjan

Ik zou kunnen demonstreren. Maar ik kan ook aanvaarden dat het is zoals het is

fotografie: marloes bosch. styling: brigitte kramer. visagie: carmen zomers.

“We kunnen hier een waardevolle les uit trekken,” zegt de man die op anderhalve meter afstand toekijkt hoe ik de rand van de dijk bewater. Die rand heb ik ingezaaid. Vol zaad van wilde bloemen voor bijen en vlinders. Vorig jaar verzamelden we zaad van uitgebloeide bloemen die de gemeente had ingezaaid in de bermen van het dorp naast ons. Ik had er nog wat raadsleden over gemaïld, maar kreeg nul op ’t rekest. De gemeente bepaalde met doe-teams waar het zaad kwam en ik kon niet op eigen initiatief een zakje zaad van ze krijgen. Kopen dan? Op dat verzoek kreeg ik niet eens meer antwoord. Dus stapten buurvrouw Riet en ik na elk bezoek aan de sportschool even uit bij de wildebloemenberm en daar verzamelden we zaad. Dat was dus in 2019. Toen je nog naar de sportschool mocht.

Nu is het 2020. Het jaar waaruit we lessen moeten trekken. Ik zeg niks tegen die man. Ik knik niet aanmoedigend, trek m’n wenkbrauwen niet op, ik doe helemaal niks. Want ik weet nu al dat dit een man is met een missie. Hij zal me al die waardevolle lessen uitgebreid uit de doeken doen. Tot de allerlaatste wijze regel. De pomp loopt, ik beregen vol aandacht het ontkiemde zaad en wacht af.

Daar gaat-ie. Milieu, schone lucht, nieuwe waarden, aandacht voor het gezin, inkeer, mindfulness, meditatie, bladiebla, de wijsheid stroomt en is niet te stuiten. “En er waren natuurlijk ook veel te veel mensen,” besluit de man. Ik denk dat hij daar een punt heeft en hoop dat hij nu vertrekt. Dat doet hij. Eén mens minder op de dijk.

Wat ik van dit virus heb geleerd? Dat totalitaire systemen altijd liegen. Dat ze daarvoor bij tijd en wijle worden geprezen, want dat komt dan politiek net even lekkerder uit. Dat het virus geen gelijkmaker is. De zwakkeren en de armen zijn de klos, zoals altijd al. Buikvet is een risicofactor. En zwaarlijvigheid is vaak een gevolg van armoede, zeker in de VS, waar gezond eten kostbaar is. In contactberoepen loop je natuurlijk meer risico om met het virus besmet te raken. Taxichauffeur, bejaardenverzorger, ik noem maar wat. En juist in die beroepen verdienen je het laagste loon. Waardevolle lessen? Ik leer eigenlijk alleen maar dat de wereld geen rechtvaardige plek is en dat neuzen nooit dezelfde kant op gaan, zelfs niet als we als mensheid in ons bestaan worden bedreigd. Ik zou kunnen demonstreren. Op de dijk. Met een groot wit laken met daarop: ‘Een oplossing vind je samen’. Ik zou ook m’n schouders kunnen ophalen en aanvaarden dat het is zoals het is en nooit wordt zoals ik droom. Of misschien iets daartussenin. Strijdbaar in lijdzaamheid. Wilde bloemen zaaien. Veel wilde bloemen voor bijen en vlinders.